

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ОГНИВОТО

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Един войник се завръщал от страшна война и марширувал бодро по пътя си. Леви, десни! Леви, десни! Острата му сабя весело подрънквала, ала в кесията му нямало пукнат грош!

Не щеш ли, насреща му се изпречила една грозна вещица, която изникнала кой знае откъде. Присвила тя страшните си очи, огледала го и рекла:

— Добра среща, войниче! Отдалече си личи, че имаш храбро сърце и от нищо не се боиш. Искаш ли станеш богат?

— Искам, вещице, как да не искам! — отвърнал войникът.

— Добре тогава — казала тя. — Виждаш ли ей онова кухо дърво? Ако се покатериш до върха му, ще видиш една голяма дупка в стъблото. Спусни се в нея и слез под земята. Там е скрито безценно съкровище. Вземи го и си върви по пътя. Ще можеш ли:

— То се знае! Аз ако не мога, кой друг ще може! — възкликнал войникът.

А старицата му подшушнала:

— Само че запомни: стигнеш ли под земята, ще видиш три железни врати. Зад първата има сандък, пълен с медни монети. Пази го един пес с очи, големи колкото чаени чинийки. Ти не бива да се плашиш от него! Ще ти дам престилката си. Постели я на пода и песът кротко ще легне отгоре ѝ. Тогава отвори сандъка и си вземи толкова медни парички, колкото ти сърце иска! Ако ли не, отиди при втората железна врата. Зад нея има сандък пълен със сребърни монети. Пази го един пес с очи, големи колкото воденични камъни. И от него не се плаши! Постели на пода моята престилка и той ще легне кротко отгоре ѝ. Тогава отвори сандъка и си вземи толкова сребърника, колкото можеш да отнесеш! Ако и те са ти малко, отиди при третата железна врата. Зад нея има сандък, пълен със златни монети. Пази го един пес с очи, големи колкото колелетата на кралската колесница. Ти обаче изобщо не се плаши! Постелиш ли на пода моята престилка, песът няма да ти стори зло. Напълни кесията си със злато и бягай.

— Звучи много хубаво — замислил се войникът, — а какво ще поискаш в замяна?

— Няма да ти взема и петак! — уверила го вещицата. — Само ми донеси онова старо огниво, което баба ми е забравила там.

Войникът се съгласил. Покатерил се на дървото, после се спуснал в стъблото му и се озовал под земята. Там имало три железни

врати. Момъкът отворил първата и... олеле! Пред него се облещил един пес с очи, големи колкото чаени чинийки!

Но войникът помнил думите на старицата и постлал престилката ѝ на пода. После напълнил джобовете си с медни монети. Сложил няколко и под шапката си... но веднага размислил и отворил втората врата. Че като изскочил един пес — очите му били големи колкото воденични камъни! Постлал войникът престилката, изсипал медните парички и загребал няколко пълни шепи от сребърниците. Пъхнал няколко и в пазвата си... но отново размислил и отворил третата врата. Ах, че страшен пес имало там! Очите му били големи колкото колелетата на кралската колесница! Като го видял, момъкът хвърлил на пода престилката, изпразнил джобовете си и ги напълнил с жълтици. После грабнал огниво и се покатерил обратно на върха на дървото.

— Взе ли огниво? — попитала вещицата.

— Взех го — рекъл доволно войникът. — А на теб защо ти е притрябвало това старо огниво?

— Не ти влиза в работата! — сопнала му се тя.

— Щом е така, няма да ти го дам! — казал войникът, завързал я за кухото дърво и си тръгнал по пътя.

Отишъл в града и отседнал в хана. Поръчал си пищна вечеря и се наял до насита, защото вече бил богат и имал много пари за пилеене. В хана било пълно с народ и всички говорели за хубавата принцеса. Тя била много нещастна, защото една вещица ѝ предсказала, че ще се омъжи за прост войник. Оттогава кралят я държал заключена в най-високия замък. „Ех, да можех да я срещна тая принцеса!“ — помислил си момъкът, ала скоро забравил за нея.

Минало време. Нашият храбър войник си живеел безгрижно, но ето че парите му свършили. Вече нямало нито какво да яде, нито къде да спи. Останала му само една войнишка лула. Седнал момъкът да я запали и извадил онова старо огниво. Но щом ударил кремъка, изневиделица се появил един пес! Очите му били големи колкото чаени чинийки!

— На твоите заповеди, господарю! — продумал той.

„Ама че работа! — удивил се войникът. — Да не би огниво да е вълшебно?“ Помислил малко и казал на песа:

— Искам да зърна принцесата!

Звярът хукнал нанякъде и само след миг се върнал, носейки спящата девойка на гърба си.

Като видял прекрасното ѝ лице, момъкът не издържал и я целунал. А тя отворила очи и погледнала първо красавеца, после необикновения пес. „Какъв чуден сън!“ — въздъхнала тъжно принцесата и отново заспала.

На сутринта разказала на кралицата какво ѝ се е присънило.

— Дойде един огромен пес — рекла принцесата. — Отнесе ме надалече и един красив войник ме целуна.

Разтревожила се кралицата и решила да провери каква е тази работа. Ушила една малка копринена торбичка и я напълнила с брашно. Завързала я за дрехата на принцесата и зачакала.

Вечерта войникът ударил два пъти кремъка в огнивото и се появил вторият пес.

— На твоите заповеди, господарю! — продумал той.

Разбира се, момъкът отново поискал да види принцесата.

Хукнал песът и след миг се върнал със спящата девойка на гърба си.

А копринената торбичка по целия път от замъка ръсела брашънце.

На сутринта кралят и кралицата се качили в своята огромна каляска тръгнали по брашнената следа. Като узнали къде е била дъщеря им, те заповядали на стражите си незабавно да арестуват войника.

Дръзкият момък бил хвърлен в тъмница и още същия ден бил осъден на смърт. Палачите го отвели на площада, където било издигнато черно бесило.

— Имаш право на последно желание — казали те.

А войникът отвърнал:

— Искам да изпуша една лула тютюн.

Кралят дал знак на хората си да му напълнят лулата, а момъкът това и чакал. Щракнал огнивото веднъж, после два пъти, после три пъти... и се появили три песа: първият — с очи, големи колкото чаени чинийки, вторият — с очи, големи колкото воденични камъни, а третият — с очи, големи колкото колелетата на кралската колесница! Умните зверове се нахвърлили върху палачите и те загубили ума и дума от страх!

— Спрете! Спрете! — развикал се кралят. — По всичко личи, че предсказанието на вещицата ще се сбъдне. Присъдата се отменя! Стягайте се за венчавка!

Така принцесата се омъжила за войника — което било много по-добре, отколкото да стои заключена в непристъпния замък.

Сватбата продължила три дни и три нощи, а песовете през цялото време седели до младоженците и ги гледали с огромните си очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.